

være kongelig Udnævnelse. Dette Princip gjøres der nu et meget væsentligt Brud paa, derved at man istedetfor kongelig Udnævnelse vil sætte ministeriel Udnævnelse, og hvorledes bliver da nu denne ministerielle Udnævnelse? Rigsdagens Kritik over Misbrugene af den ministerielle Myndighed har vel en stor Betydning, men den har det ikke i alle mulige Detailforhold, og her fremtræder netop et af de Detailforhold, hvor det er allervanskeligst for Rigsdagen ved sin Kritik at modvirke Misbrug. Det ligger i Sagens Natur, at hvor man har c. 400 underordnede Embedsmænd, der begynde i deres Stilling med en Lønning af 300 Rbd., der kan det ikke være Ministeren muligt med den bedste Villie at være sikker paa, at han ikke gjør Feilgreb ved Ansættelse af Folk i disse Bestillinger. Det er noget ganske Andet ved civile Embeder, der har man en Prøvetid at gennemgaae; man begynder som Volontair, Skriver o. s. v., hvor man ikke faaer anden Ansættelse, end at Vedkommende, som har ansat Vedkommende, ogsaa kan sjerne ham, naar han ikke opfylder sin Pligt. De Militaire, som vel i en yngre Alder strax faaer Ansættelse i Statens Tjeneste med kongelig Udnævnelse, have dog aflagt en ganske anden Prøve og afgivet en ganske anden Garantie for deres Dygtighed og Brugbarhed, end det vil være muligt at erholde for Soldofficeranter. Om man ogsaa antager, at det lod sig gennemføre at etablere et Slags Examen for Soldofficeranter, saa vilde det dog ikke være muligt, ved det Slags Bestillinger at sørge for, at man altid skulde være heldig i Valget. Men, naar det er Tilfældet — og jeg kan paaberaabe mig i saa Henseende min egen Erfaring, da jeg er overbevist om, at jeg i den Tid, jeg har havt med Soldvæsenet at gjøre, har gjort mig saamegen Umage, som muligt, for kun at vælge brugbare Subjecter, og jeg er dog tidt bleven skuffet i min Forventning om Vedkommende — naar det er Tilfældet, at man ikke kan undgaae Skuffelse, saa bliver det saa godt som umuligt for Rigsdagen at anvende en egentlig Kritik med Hensyn til saadanne Misbrug. Thi man vil aldrig, idetmindste ikke i de fleste Tilfælde, kunne skjelne imellem, hvor Ministeren er bleven skuffet i Valget af den

underordnede Betjent, og hvor det virkelig er et Feilgreb af Ministeren, at han har ansat Vedkommende, skjøndt han baade kunde og burde vide, at det Subject var udueligt. Naar nu det har været Tilfældet, og det endog hyppigt, og man veed, hvor ofte dette Slags Poster er blevet besat ved Hjælp af Connerioner og Begunstigelser af forskjellig Art, saa troer jeg, at det er meget misligt at lægge denne Magt i vedkommende Ministers Haand, at han, foruden at kunne besætte dette Slags underordnede Embeder, hvilket er en Nødvendighed, som ogsaa Udvalget har anerkjendt, — endvidere skulde kunne ved Besættelsen af disse Embeder paalægge Staten en Pensionsskyld, hvorledes Individet end er. Jeg skal tillade mig at erindre, at det Eneste, som Udvalget har søgt at bevirke ved at disse Betjente ikke udnævnes af Kongen, men af vedkommende Minister, er, at de skulde kunne forflyttes uden at Grundlovens § 22 skulde kunne komme til Anvendelse; men det ærede Udvalg har ikke gjort noget Forslag, og jeg troer heller ikke, at det er muligt at gjøre noget Forslag, hvorved deres Pensionsberettigelse skulde kunne fortabes paa nogen anden Maade, end Tilfældet er med enhver anden kongelig Embedsmand. Det er altsaa, naar Udvalgets Forslag tages til Følge, virkelig Tilfældet; at der lægges ligefrem i vedkommende Ministers, her Finanzministerens, Haand den Ret, at kunne bebyrde Statskassen med Pensioner til et saadant Antal Individuer, med Hensyn til hvilke han i mange Tilfælde kunde komme til at gjøre et Feilgreb ved at ansætte dem, og hvorved der ellers kunde finde megen Misbrug Sted. Udvalget har meent, at det var tilstrækkeligt som Belønning for den Klasse af Betjente, som der her er Spørgsmaal om, naar man istedetfor, at det er Udvalgets ledende Tanke, at stille Pensionsberettigelsen frem som Belønning, alene opstillede Førfremmelse; men det forekommer mig, at det er meget vanskeligt at bestemme, hvad der er tilstrækkeligt som Dyrkning for de forskjellige Embedsclasser. Jeg troer, at man maa være forsigtig med at opgive noget af de forskjellige Motiver, der kunde tænkes tjenlige til at bevirke et godt Tjenesteforhold. Jeg vil gjerne indrømme, at Udsigten til Førfremmelse, i For-